

La guía de verano

(<http://www.diaridetarragona.com/seccion.php?id=457>)

Inicio (<http://www.diaridetarragona.com/index.php>) » OPINIÓ & BLOGS (<http://www.diaridetarragona.com/opinion-&-blogs>) »

La llum de Lídia Pujol

(/buscador.php?id_tag=)

La llum de Lídia Pujol

El gran encert és oferir un projecte destinat a petits pobles que tenen grans tresors

(http://www.diaridetarragona.com/buscador.php?id_redactor=86)

(http://www.diaridetarragona.com/buscador.php?id_redactor=86)

Publicado: 12:17 - 17/08/2015

Isabel
Olesti

(/#disqus_thread)

(<whatsapp://send?text=http://www.diaridetarragona.com/opinion-&-blogs/46572/la-llum-de-lidia-pujol>)

Lídia Pujol és una artista que es mou per la vessant de l'arrelament a la terra i els sentiments, o millor, les emocions. L'any 2010 va sorprendre força amb La cerimònia de la llum, una proposta espectacular amb espais de per si meravellosos i potser poc coneguts.

Aquest estiu ha presentat l'iter luminis. Treballs i plaers d'amor, que s'hi assembla, però que hi afegeix altres elements, com la gastronomia. Si La cerimònia... tenia al darrere el suport del que anomenem les institucions, ara Lidia Pujol es presenta «a pèl». Tot un repte. El destí dels espectacles, però, és el mateix, un seguit de 14 espais amb història: ermites, esglésies de poble, torres, col·legiates, monestirs... L'espectacle són peces musicals de diferents temps que parlen de l'amor: el Llibre vermell de Montserrat, cançons populars jueves, el Misteri d'Elx... També hi entrellaça textos de Teresa de la Cruz i Ramon Llull. Tot amb una escenografia que s'adapta a l'espai i que pretén comprendre el públic.

Com diu ella a la presentació, la gent no només viu a les ciutats. La gent, al llarg de la història, s'ha trobat a llocs privilegiats que ara són part del nostre patrimoni. El que fa l'artista és omplir-los de vida, donar-los el sentit comunitari: redescobrir espais sagrats. Retrobar per donar a conèixer i compartir. Com diu ella, no només tenim la Sagrada família i Montserrat...

Aquest és el gran encert: oferir un projecte destinat a petits pobles que tenen grans tresors, i no només arquitectònics. És obvi que els festivals de la Costa Brava o de Barcelona s'omplen, però difícilment una persona de La Granadella anirà al Teatre Grec o a Cap Roig. Senzillament li cau força lluny i se n'ha de tenir moltes ganes.

Jo vaig assistir precisament a la Granadella, el dia 8 d'agost, a l'església de Santa Maria de la Gràcia. En mig d'una boia pixanera, la gent s'apilava a les escales per ser dels primers i agafar bon lloc. No crec equivocar-me si dic que el públic era majoritàriament gent del poble i la contrada. I això és bo. Senyores grans que confessaven no saber què era el que anaven a veure, però, que hi entraven amb els ulls ben oberts.

Tothom pot captar el missatge de Lidia Pujol, perquè, com deia, ens movem en el pla de les emocions. Un cop a dins, tot l'altar era una bastida il·luminada, que després vam saber que ja hi era per restaurar el retaule, i Lúdia la va aprofitar. El terra de l'església estava cobert de matolls de farigola...

Lúdia entra pel fons i canta He mirat aquesta terra (lletra d'Espriu i música de Raimon) mentre camina pel corredor. Mira molt el públic, toca, anomena, potser intimida... Vol crear un caliu. Van passant les cançons i els textos recitatius. S'acompanya de quatre veus i tres músics, ben diferent de la potència musical de La cerimònia... Els temps canvien, hi ha altres intencions, i l'eter luminis és un clar reflex.

Quan s'acaba, la cantant ens convida a seguir-la. Travessem mig poble emboirat com si fóssim una processó. Entrem en un espai gran amb una llarga taula plena de productes de les Garrigues. Lúdia ens explica l'amor i la dedicació de tots els que es dediquen a fer oli, conserves, pastissos... Allò vol ser un espai de convivència i diàleg. És una gran idea.

Allí descobrim la Fundació Dalmases, que dona ocupació a persones en risc d'exclusió social. I tastem una cervesa més que excel·lent i l'obrador El Rosal ens deixa tastar els «Arrugats», uns dolços fets de neules i xocolata. Descobrim el Peccatum 7, oli verge que segueix un procés biodinàmic... Untem pa amb les melmelades de Cal Senzill: úniques. Lúdia Pujol ens fa cantar la cançó de Lluís Llach 'El meu país és tan petit'... S'abraça a la gent i encomana pau i fraternitat. Hi ha algú que plora. Però passi el que passi, pensis el que pensi, segur que molts ho recordaran per molt de temps.

WhatsApp ([whatsapp://send?text=http://www.diaridetarragona.com/opinion-&-blogs/46572/la-llum-de-lidia-pujol](https://www.whatsapp.com/send?text=http://www.diaridetarragona.com/opinion-&-blogs/46572/la-llum-de-lidia-pujol))

LO MÁS LEÍDO

1. TARRAGONA (/tarragona)
Robatori en una assessoria al centre de Tarragona (/tarragona/46530/robatori-en-una-assessoria-al-centre-de-tarragona)
2. TARRAGONA (/tarragona)
La Unesco declara Tarraco 'Lugar de Valor Universal Excepcional' (/tarragona/46522/la-unesco-declara-tarraco-lugar-de-valor-universal-excepcional)
3. DVerano (/dverano)
La fiebre Alejandro Sanz crece (/dverano/46536/la-fiebre-alejandro-sanz-crece)
4. TEMA DEL DÍA (/tema-del-dia)
La burbuja del merchandising del 'procés' se desinfla (/tema-del-dia/46519/la-burbuja-del-merchandising-del-proces-se-desinfla)
5. TARRAGONA (/tarragona)
Portada, dilluns, 17 d'agost de 2015 (/tarragona/46551/portada-dilluns-17-dagost-de-2015)